

ЯБЪЛКО И КОРЧО

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Живели някога един мъж и една жена, много важни велможи. Много им се искало да имат син. Но сякаш нарочно син не им се раждал. Веднъж велможата срещнал на улицата вълшебника.

— Господин вълшебник, какво да сторим? Много ни се иска да имаме син!

Вълшебникът му дал една ябълка и казал:

— Дай тази ябълка на жена си и точно след девет месеца тя ще ти роди едно хубаво момче.

Мъжът се върнал вкъщи и дал ябълката на жена си.

— Изяж тази ябълка и ние ще имаме едно хубаво момче. Така каза вълшебникът.

Жената се зарадвала много и веднага извикала прислужницата и ѝ наредила да почисти и обели ябълката. Прислужницата почисти ябълката, а обелките взела за себе си и след това ги изяла.

След време в един и същи ден на знатната дама и на прислужницата им се родил син: синът на прислужницата румен като кората на ябълката, а на дамата — бял и блед като обелена ябълка. Велможата обичал Ябълко и Корчо като двама свои синове. Момчетата росли заедно, заедно ходели на училище и се обичали един друг като братя.

Времето минавало и Ябълко и Корчо пораснали.

Един ден, като се разхождали, те дочули, че някакъв вълшебник имал чудно хубава дъщеря, като слънце, която никой дотогава не бил виждал, защото тя никога не излизала от дома си и дори не се показвала на слънце.

Ябълко и Корчо поръчали да им оседаят голям кон от бронз, кух отвътре, където те се скрили, като взели със себе си една тръба, флигорна и цигулка. Конят можел да се движи сам, защото бил на колела, задвижвани отвътре и така двамата младежи поели към двореца на вълшебника. Когато го приближили, те засвирили с флигорната и цигулката. Вълшебникът видял от прозореца музикалния бронзов кон и го пуснал в двора на двореца си, за да се забавлява дъщеря му. И наистина конят се харесал много на девойката. Но когато тя останала сама, от него излезли Ябълко и Корчо и тя много се уплашила. Ябълко и Корчо я успокоили:

— Не се плаши. Ние дойдохме, за да се полюбуваме на твоята красота! А ако наредиш, веднага ще си идем. Но ако нашата музика ти

харесва, ще останем и ще посвирим още. След това ще се скрием в коня и никой няма да разбере, че ние сме в него.

Ябълко и Корчо дълго време развличали дъщерята на вълшебника и тя не искала да ги пусне да си вървят.

— Ако искаш да дойдеш с нас, стани моя жена! — казал ѝ Ябълко.

Девојката се съгласила и тримата се скрили в търбуха на коня и напуснали двореца на вълшебника.

Старият вълшебник се върнал и повикал дъщеря си, но никой не му отвърнал. Той започнал да я търси, но никъде я нямало. И вратарят не знаел нищо... Тогава вълшебникът разбрал, че е измамен и страшно се разсърдил. И излязъл на балкона и изрекъл с гневен глас след избягалото момиче три проклетия:

— Нека моята дъщеря да срещне три коня: бял, ален и черен. Нека да ѝ се хареса белият и на този кон тя да намери своята гибел!

— Нека да срещне три кученца: бяло, червено и черно. Нека да ѝ се хареса черното, тя да го вземе в ръцете си и да я настигне смъртта!

— Нека да умре в първата си брачна нощ, когато в спалнята ѝ се промъкне голяма змия!

В това време под балкона му минали три старици-феи и чули всичко. Уморените от път феи отседнали в един хан, за да си отпочинат. Щом влезли вътре, едната от тях казала:

— Ето къде била дъщерята на вълшебника. Ако знаеше за трите проклетия, с които баща ѝ я прокле, не би спала така спокойно!

И наистина на едно дървено легло спели дъщерята на вълшебника, Ябълко и Корчо. От тях само Корчо не бил заспал дълбоко: дали защото сънят не идвал да му затвори очите, или защото знаел, че при такива случаи е добре да се спи с едно око. Така или иначе, той чул какво казала една от феите:

— Вълшебникът прокле дъщеря си и ѝ пожела да срещне три коня — бял, ален и черен. Тя да се качи на белия и той да я погуби.

— Но — възразила втората, — ако някой успее да откъсне главата на този кон, нищо няма да ѝ се случи.

— А когато узнае проклетията на вълшебника и ги разкаже на другото, ще се превърне в мраморна статуя — добавила третата фея.

— Вълшебникът ѝ пожела тя да срещне три кученца — бяло, червено и черно — продължила първата фея. — Дъщерята на

вълшебника да вземе в ръце черното и тогава да я следи смъртта.

— Но — възразила втората, — ако някой успее да откъсне главата на кученцето, нищо няма да ѝ се случи.

— А онзи, който узнае тези предсказания и ги разкаже на другото, нека той да се превърне в мраморна статуя. — Казала третата фея.

— Освен това той каза, че през първата брачна нощ в спалнята на девойката и нейния жених ще влезе голяма змия, която ще умъртви младата булка.

— Но ако някой отсече главата на змията, нищо няма да ѝ се случи — казала пак втората фея.

— Но ако някой разкаже това, ще се превърне в мраморна статуя — обадила се и третата фея.

Така Корчо узнал трите страшни тайни, които не можел да разкрие никому, защото щял да се превърне в мраморна статуя.

На другия ден младежите и дъщерята на вълшебника се отправили към пощенската станция, за да отпътуват, а там вече имало три коня — бял, ален и черен. Те били изпратени от бащата на Ябълко. Девойката веднага яхнала белия кон, но Корчо извадил меча си и отрязал главата на коня.

— Ти си полудял! Защо направи това?

— Простете ми, но не мога да ви го кажа.

— Ябълко, Корчо е с жестоко сърце. Не искам да продължа пътя си с него — казала дъщерята на вълшебника.

Но Корчо ѝ отвърнал, че и той самият не знае защо е отсякъл главата на коня и поискал прошка от девойката. Тя му простила.

Те тръгнали на път и когато приближили дома на Ябълко, към тях се втурнали три кученца: бяло, червено и черно. Девойката поискала да улови черното, но Корчо изтеглил меча си и му отсякъл главата.

— Веднага се махай оттук, жестоки човече! — извикала девойката.

В това време дошли родителите на Ябълко и с голяма радост посрещнали сина си и неговата невеста. Когато те узнали за кавгата ѝ с Корчо, започнали така настоятелно да я молят и накрая тя отново всичко му простила и се помирила с него. По време на гощавката всички се веселили, единствено само Корчо стоял настрана от

празничната трапеза. Бил замислен и угрижен, но никои не успял да разбере от какво е толкова опечален.

— Няма нищо. Нищо не се е случило — отговарял той на всички и преди другите отишъл да спи. Но не отишъл в неговата стая, а в спалнята на младоженците.

Скоро дошли и те, легнали си и заспали. Но Корчо не спял и изведнъж чул, че някой счупил стъклото на прозореца. Видял, че през прозореца се вмъквала огромна змия. С един удар на меч си Корчо й отсякъл главата. Шумът събудил невестата. Тя видяла Корчо пред леглото с изваден меч, а в това време змията изчезнала.

— Убиец! Хванете го! Корчо иска да ни убие! Два пъти му простих, но този път той ще заплати с живота си!

Корчо бил хванат и хвърлен в тъмница, и след три дни го повели към бесилката.

— Нищо не може да се направи. Все едно ще умра — казал си Корчо и помолил да изпълнят последното му желание. Той поискал преди смъртта си да каже нещо на жената на Ябълко.

— Спомняте ли си — започнал Корчо, — когато ние отседнахме в хана?

— Да, спомням си — отговорила тя.

— Докато вие спяхте, в хана влязоха три феи. Едната от тях каза, че вълшебникът е отправил три проклетия след забягналата си дъщеря. Той ви предсказал да срещнете три коня и ако вие яхнете черния, той да ви погуби. Но втората фея каза, че ако се отсече главата на коня, тогава нищо няма да се случи. А третата фея каза, че ако някой узнае предсказанията на вълшебника и ги разкрие на друг човек, то този някой ще се превърне в мраморна статуя.

При тези думи краката на нещастния Корчо се вкаменили.

— Стига, стига, моля те — завикала младата жена. Тя разбрала всичко. — Не ми разказвай повече нищо.

— Все едно аз ще умра! — Възразил Корчо. — Така че узнайте всичко. Трите феи казаха, че ще срещнете три кученца. — Той й разказал и второто предсказание на вълшебника и се вкаменил до шията.

— Всичко разбрах! Нещастни Корчо, прости ми! Не казвай нито дума повече — молела го младата жена.

Но той с едва чут глас, защото шията му се вкаменила и челюстите му започнали да се превръщат в мрамор, разказал и за последното ужасно проклятие на вълшебника — за змията.

— Но... който разкаже за това... ще се превърне в мраморна статуя — и замлъкнал, тъй като се вкаменил от главата до петите.

— Какво направих — отчаяно плачела жената на Ябълко. — Сега тази вярна душа е обречена... Но, може би?... Да, само моят баща може да го спаси!

Тя взела лист хартия, перо и мастило и написала писмо, в което умолявала баща си да я посети.

Вълшебникът обичал дъщеря си повече от всичко на света. Той веднага се качил в каретата си и се понесъл в галоп към дъщеря си.

— Скъпи татко — казала дъщерята, прегръщайки вълшебника. — Моля те за милост! Виждаш ли този нещастен младеж от мрамор? Той ме избави от твоите три проклетия и се превърна в мраморна статуя. Съживи го!

— Заради любовта ми към теб — въздъхнал вълшебникът, — ще направя и това. — Извадил от джоба си малко шишенце с балсам, напръскал с него мраморната статуя и Корчо оживял, отново станал румен и здрав като преди и тържествено с музика и песни го повели към къщи. Народът го приветствал:

— Да живее Корчо! Да живее Корчо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.